

Det
Sidste Kierligheds Offer.
til
Sørgeligste Ere-Minde,
Over
Den i Livet Dyd-Edle og Gud-elstende
(Nu salige)
MADAME
Elisabeth Overhagen,
fod Noggen,

Som
Hvad den forkænkelige Deel angaaer, Haederli-
gen bliver nedсадt i Bergens Dom-Kirke
den 13de Aprilis 1767.

Imprimatur,
F. ARENTZ.

B E R G E n,
Tryet hos Hans Kongel. Majestats privilegeret Bogtrykker.

B71 431

M

Min' Dyne knape for Graad kand give mere Skin
Til mig, ach Dye-Blik! var dette nu det sidste
For Dig? min dyre Ven! o god! at jeg kun vidste,
At hente Dig igien tilbage her et Erin
Fra Sødens Boelig, fra Din sidste stille Mat,
O! kunde jeg kun saae hin Livers Nogel sat,
Ataabne Mørkheds Port, hvorinden Du nu giemmes,
Hvor Du til Intet og til evigt Alt skal fremmes.

Skal kun en Liidens Punet forandre saa min Fryd?
Jeg tænkte, Himmel Dig ey Livet vilde negte:
Jeg saae et lidet Haab, strax Evigheden trækte
Forhenget for mit Syn, og Din belønnet Dyd
Hoer over Skyen hen; jeg saae Dig ikke meer;
Kun Din Erindring er det Syn jeg daglig seer,
Og er Du ikke værd? at denne sidste minder
Mig om Dig, Dye Ven! til Hisset jeg Dig finder.

Et gleedes Bud om Dig fra Barsel-Nod forloft,
Blev, i min Eensomhed, u-viidende til Lanker
Om Frygt for Død, men jeg dog fastet Haabets Anker
Paa denne Grund, at Dyd og alle Venners Trost
For Skiebnens Grumhed ey sit Anfaerd vove mod,
Dens Piile Kielver nok for saadan Hierte-Blod,
Som Himmel slegtet paa, men for jeg kunde tænke,
Dens Bold mit Haab nedslag, Dig rev fra Riodets Lenke.

Hvad er saa meget man af Liv og Lykken givt?
Mon' ey et lidet Stod kand denne Hytte sælde?
Og kand nu Verdens Alt i denne Lime gielde?
Da Moyer folge med til Evighedens Dor.
Et Suk givt ende paa hoad Onster samlet seer,
Det sidste udaf alt, og aldrig sandres meer:
O Verden! tænkte jeg: en Afgrund fuld af Moyer,
Er denne værdig? at sig Hiertet til den boyer.

Vil man kun noyes med quddommeligt Beviis?
Man lærer det, som en forvendt Natur vil negte,
Hvis Liv er ene for det synlige at frage,
At det blot Skugger er, der bliver vist Forliis:
Maar saadan Jordiss Trael en Lanke falder ind
Om Evighed: hvad Frygt opfylder da hans Sind!
Og kommer Død; hvor vil hans Siel i Smertes sænke?
Der ey fornuftig har om denne lærdi at tænke.

Kand nu Bellysters Helt, som for saae Doden an
Med et indbildest Ned, for meere trygt at leve,
Og ubekymret frem i Verdens Dunster sveve,
See fri sig forelage en Evigheders Plan?
Mey u-forstørrede! naar I en Farer seer,
O hvilket Torden-Slag: I kand ey haabe meer,
Maar Doden dette End Fal bringe til Jers Dre,
En Lid og Evighed Fortable Skrik vil føre.

Så da maae siige: du forlorne Paradiis,
Jeg droue for, at alt var af din Frugt at plukke;
Men nu du Døren til din Hærighed vil lukke,
Hvor skal jeg hen, som ey har sadt paa Himlen Priis?
Mey best! naat Maadens Kraft oploser alle Baand,
Gise os hengivne til Forsynets milde Haand,
At hoordan samme end behage vil at fore,
Os Himlens Cyndom dog stedse kand tilhøre.

Hvaad Püle strekker da en saa behiertet Siel?
Der ey for Dødens Bold sig onskede at skiale,
Vad Stovet plumper ned i Gravens sorte Huule,
Den veed, den er forlost just til et evigt Bel.
Saa viiste denne Siel et u-forsærret Død,
Hun saae, hvor Dødens Püll laae brudi for Guddoms Fod,
Og sukket ikke for, den rendte til sit Hjerte,
Fornoyet viiste sig midt i den største Smerte.

Hvor var Du kaalig mod den Storm af Vünens Magt,
Hvor gierne vilde Du de sidste Skaaler drikke,
Jo meere Du fornam Dit Hjerte, Blod at sikke
Mod Dødens sidste Sting, var Du meer u-forsage,
Og tresset Dem, som ved Dit Syge Leve sad,
Forældres billig Serg eg Zaarer selv afbad,
Og det i unge Aar, i Lykkens beste Dage,
Saa villig alle Ting af Herrens Haand at tage.

Gee Lammet Brud, hvor Hun sig havde ale bered,
Og lærdt at skonne paa Guds Kierligheders Bege,
Saa Hun oposfeede sit Liv til Himlens Eye,
At Dødens Grumhed selv blev Livets beste Fred:
O Himlens Dronning . . . Du fortiente dette Navn,
Som gif saa Længsel fuld til Rolighedens Havn;
En Verden ey var værd, Du i det skulde sukke,
Strax blev Du hentet af, og Himlen Dig indlukte.

Lær her u-viise Glok, hvad I ey for har tenkt,
Der I, som Slaver om den sode Frihed drømme?
Begynd fornustigen om Eders Liv at domme,
Hvor det skal hen, som sig i Synds Bellyst har senkt;
Send i en Evighed de første Tanker ind,
Hoad gielder Disse vil forandre Eders Sind,
At see et Bederlag for Sielen gjordt i Liide
Med det Forsonings Blod af en Forlovers Süde.

Ec Haab om Aanders Fryd, der ey kand fastes om,
For en ophoyet Siel, som Verdens Alt foragter,
En Ere hist at saae, for hvilken storst Magter
Maae vige het . . . min Siel til denn Scene kom!
O Store Ekue. Vlads! For dig at skue an,
Hvor Himlen Selv har lagt til Tankers Mængde Plan,
Er dene ikke best? At disse Dig henrykker,
Hvoord Du soinger Dig langt over Verdens Lykker.

Flyv da i Liide hen til Maade, Thronen op,
Og hent Dig der et Liv, som aldrig Død kand smage,
Ec Haab, som folger Dig til Dine sidste Dage,
Der Krones skal i en Forklaret Siel og Krop.
Du vred dog ey hvornart Din Bygning falde kand,
Hvor korr Du har igien til Evighedens Land,
Baag dersor stedse nu imod Forsynets Domme,
Ey Ungdoms Syke kand aforzige Dødens Komme.

Det seer Du i et Syn, O Alt for om for Dig,
Er det Din Edle Ven, som her Bevis skal vere?
Den Dod, du skylder højt af Kierlighed og Ere,
Den yndig Ungdoms Best, som nu alt ligger Lig:
Hvor gierne ønsket Jeg, Du havde blevet frie,
Hvor bad jeg Himmelens staar mine Ønsker bie:
Men det besluttet var: og Millioner Sukke
Ey kunde følelse Dig for Dødens Lee at bukke.

Ach meer end Sorg! at see Dit Liv alt daane hen
Fra lille Noer, som mest til Moders Omhed trængte,
Men dog! Guds Kierlighed vel og paa dette tenke,
Og stikker, i Dit Sted, Tilsyn fra Himmelten. . .
Men end Din Mand, som nod Din Kierlighed saa korr,
Skal høre all sin Fryd saa hastig sounden bort,
Han tenker endnu til sit Paradiis at komme . . .
Dog Himmel troste Dig! Din Glæde er alt omme.

Vaon nu Christens GUD Ham med din Kierlighed,
Han savner virkelig hvad ønsker kunde miste,
Blev prævet her saa højt, som Skæbnen maatte friste,
Send da en Lindring i Hans Saaret Hierge ned:
Ledsag Ham lykkelig, skjondt til sit Sorrigs Sted,
Mod her Hans Smerte med din Trosteste sulde Fred:
Behager Du O Gud! Da lad Ham længe leve,
Jost for det Noer, som i Hans Kierlighed skal sveve.

Men Dyre Ven! Di.—sd! hvad Sorg for dine Tor
Forældre? Deres Fryd i Alderdommens Dage,
Nu paa det høyeste, nu plusselig astage,
Din Dyd, som glæder Dem, nu spilde Deres Roe.
Ach! Kunde jeg en Trost til Eder sende hen;
See her et Trostes Haab foer ud fra Himmelten,
Gud Jers ELISABETH tog nu til sin, Han vidste,
I der skal findes og ey meer hverandre miste.

Den Gud Han troste skal, imidlertid mens I,
Gud ore hvor lenge, maae paa Vandrings Hytten drage,
Og Han, de Glædes Lys, som endnu er tilbage,
Forunde Dagers Skin, til Eders er forbide:
Han glæde for den Sorg, De ved en Søsters Dod,
Saa kierlig Dydig, sit, til storste Hierge Stod;
At Benners dybe Sorg, som den oprigtia finder,
Selv Himmel om sin Trost og Glæde daglig minder.

Men kand Du Salige det høre for din Fryd?
Saa tag det sidste Tak, som Du saa højt fortiente
Fra den, som Du saavel i all Din Omgang meente,
Jeg interi mere kand end tenke paa Din Dyd:
Du var . . . men Suk og Graad den ale forbyder mig:
For all Din Kierlighed nu Himmel lønne Dig;
Din Dyd og Venlighed gaar aldrig af mit Minde,
For Alt skal glemmes af Din sorgende Benninde.

